

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 437 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 9 Mai 1956

PARTIDUL SÎNTEM NOI...

de Victor Felea

Partidul, noi sintem, noi cel mai bun,
noi ce-am luptat mereu pentru dreptate
și-am biruit prin asprele furtuni
ca astăzi să trăim în libertate;

noi ce-am crezut cu patimă, cu sete,
în oameni și în fericirea lor
și-am fost ades prin anii grei ștaleta
s-arate calea către viitor;

noi cei cu mâini destonice și grele,
cu inimi fără teamă, vii în piept,
care-am zăcut închiși după zăbrele
și-am dus drapelul unui crez mai drept;

noi cei ca stinca răsărind din valuri,
de neclintit sub tunet de talaz,
noi purtători de-nalte idealuri
ce le-implinim prin munca noastră, azi;

noi ce-am fost glasul aspru, fără moarte,
al celor mulți și răzvrățiți prin ani,
al celor care n-au putut să-și poarte
nădejdi și vise pînă la liman;

noi ce-am învins și-am răzbnat trecutul
dînd strălucire patriei de-acum
și-i sintem ochii, inima și scutul,
deschizătorii noului său drum;

noi care făurim fără-ncltare,
atitea lucruri mari pe-acest pământ
și facem să învie pînă-n zare,
bogate holde legănate-n vînt;

noi, fiii țării cel mai curajoși,
cu mintea trează, inima ca focul,
noi, avangarda anilor frumoși,
mergînd în frunte, unde ne e locul;

noi cari vestim izbînda comunistă
și fiecare pas spre ea ni-l drag
și-avem în suflet forța ce rezistă
cînd miini dușmane înapoi ne trag;

noi care-alături de cei mulți clădim,
conducători atenți, mereu de pază,
noi care viitorul îl zărim
cum din adînc de veac ne luminează;

noi cei mai buni, noi care nu trădăm
credința-n oameni — noi își sintem zidul
și, patrie, la temelie-ți stăm.
Noi sintem trînicia ta, partidul.

35 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România

Cu prilejul aniversării a 35 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România au avut loc în întreaga țară întâlniri între vechi membri de partid și oameni ai muncii, adunări festive, conferințe, în cadrul cărora au fost evocate fapte pline de glorie din istoria partidului, pîde de eroism și abnegație ale comunistilor — cei mai buni fii ai poporului nostru.

La adunarea festivă organizată de Comitetul orășenesc București al P.M.R., au participat numeroși membri de partid, între care delegați la Congresul de constituire al P.C.R., membri ai C.C. al P.M.R. și membri ai guvernului, oameni ai muncii din întreprinderi, oameni de artă, știință și cultură, generali și ofițeri ai Forțelor Armate ale R.P.R. La această adunare, tovarășul Constantin Pirvulescu, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., a rostit o cuvîntare consacrată celei de a 35-a aniversări a partidului.

Cu același prilej, a avut loc o întâlnire la uzinele „Republica”, unde tovarășul Gheorghe Pietrou, directorul general al uzinelor, vechi membru de partid, le-a vorbit muncitorilor despre trecutul de luptă al muncitorilor petroliști, despre Partidul Comunist din România care a fost conducătorul devotat al clasei muncitoare, singurul partid care a luptat consecvent în fruntea maselor muncitoare împotriva exploatării capitaliste și asupririi naționale, împotriva fascismului și a războiului imperialist.

Întîlniri asemănătoare consacrate aniversării partidului au avut loc și la uzinele 23 August, la Atelierele Centrale I.T.B. din Capitală, la șantierele navale maritime din Constanța, la Iași și în alte localități ale țării.

ÎMPREUNĂ

de N. Tăutu

Racheta viu țigui în noapte.
Ne-am cunoscut la raze al.
Ordinal scurt trecu în șoapte,
Și ochii scăpărau scintile!

Dirz din Donbass prin bătălie
Compania ta înalțată,
La stepe Dobrogei pustie
Răzbeam, prin stînci, la Canara.

Ne-am încărcat, atent, arma-mpreună
Și, cot la cot, pornirăm la asalt,
N-a fost pe mai mai aprigă furtună
Și nici vreun val în mare mai înalt!

La zor, cînd hoarda fuse alungată,
Tu singele — îți amintești? —
Ți-ai șters cu mîneca decolorată
A bluzei tale ostășești!

Și am fumat, pe rînd, dintr-o țigară
Pe malul mîntul acum de moarte,
Și cite ne-am fi spus la caldă vară...
Dar n-a fost timp. Plecarăm mai departe.

Trecură ani... Pe-aceleași locuri
Tu ai venit din nou la noi,
S-aprînzi în cabluri mil de focuri
Pe culme la Ovidiu II.

Ca și la postul de comandă
Te-apecli acuma pe compas.
Ca ferichrea să se vadă
Mai apropiat cu orice pas.

Un grup de tineri, deoparte
Aduc turbine pe șantier.
El duc, prin muncă, mai departe,
Avîntul luptelor de ieri.

Și cînd scintea luminează-n fire,
Vestind izbînda fără de sfîrșit,
Fruntea țî-ai șters cu mîneca subțire,
A scapotei tale, mulțumit.

Și am aprins iar o țigară
Pe malul larg, de volți azi luminați;
Și strălucia în albul bec de-afară
Racheta cea din noaptea de asalt.

Și nu va fi nicicînd sub zare
Mai cald și trîinic legămint,
Ca stropul nostru de sudoare,
Ca singele din lupte, sînt.

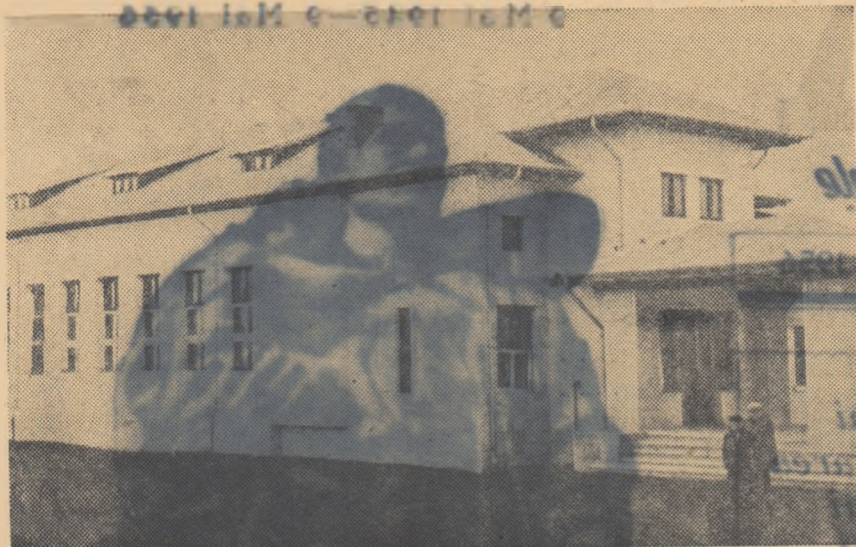
Am înțeles: noi cu țările,
Ne-afriți, purta-vom laolalt!
Și scapotea albăstrie
Și bluza aspră de soldat.

LA UN CERC DE CITIT

Cercurile de citit nu și-au încetat activitatea, deși ne aflăm în toată campania agricolă de primăvară. După munca la cîmp, oamenii petrec aici clipe plăcute în tovarășia cărții.
În fotografie: Femeile din comuna Boroaia, regiunea Suceava, s-au strîns la cercul de citit din casa Mariei Covătaru. Invățătoarea Mura Boicu (în mijloc) face lectura unei cărți.

Un nou cămin cultural

Frumoasa construcție a căminului cultural din comuna Lipănești, regiunea Plocești, ridicată prin autoimpunere și cu contribuția voluntară a țăranilor muncitori. Ea a fost dată în folosință la începutul acestei primăveri.

Primăvara la Mircești

Primăvara în lunca Mirceștilor, pe malul Siretului. Gospodarii curăță șanțurile, repară gardurile, podețele. În curtea casei memoriale „Vasile Alecsandri”, se lucrează de zor pentru a se da acestui loc înfățișarea ce i se cuvine. Într-una din aceste zile a avut loc și constatarea intelectualilor. Ei s-au strins la căminul cultural invitând și pe cei mai harnici țăranii muncitori cu care au discutat și ahibzuit asupra chemării intelectualilor din comuna Bosia, după care au ascultat un referat despre activitatea culturală, în care s-a arătat că prea puțin s-au învrednicit activității căminului pentru ridicarea muncii culturale din Mircești.

La discuții, între alții, a luat cuvântul Dumitru Dulharu, fruntaș al recoltelor bogate.

— După cum se știe noi n-avem întovărășire — a spus el. Conferințe despre avantajele muncii în comun, am avut. Dar, haideți să facem ceva mai mult. Să-i invităm bunăoară, pe colectivii din Mogoșești într-o duminică la cămin, să ne vorbească de munca și traiul lor. Să mergem apoi și noi ca să vedem cu ochii noștri cum trăiesc colectivii. Iaca — a urmat Dumitru Dulharu — tinerii din sat ar vrea să aibă cărți mai multe, în afară de horă ei ar putea să facă teatru, coruri și jocuri. Dar avem noi așa ceva? Nu!

S-au ridicat și-au vorbit și intelectualii din sat și din cele spuse s-a văzut că le-au răzbit la inimă vorbele lui Dulharu și ale altora. Cțiva învățători s-au angajat să organizeze corul, echipa de teatru și o brigadă artistică de agitație. Țăranii muncitori Dumitru Dulharu, Ion Ghelber, Ion Achelăriței, Nicolae Discă, fruntași ai recoltelor bogate, vor lucra în cadrul grupei agricole de conferențieri și în conducerea cercurilor agrotehnice. Doctorul Marinescu va ține conferințe sanitare, iar nevasta lui — învățătoare în sat — va face experiențe științifice la cămin, și va organiza un cerc de popularizare a științei... La urmă s-a întocmit o scrisoare de răspuns intelectualilor din comuna Bosia, în care se spune printre altele: „Vom face astfel ca prin munca noastră să contribuim la constituirea, în vara acestui an, a două întovărășiri agricole în satele Mircești și Iugan...”

„Dorim fierbinte ca în satul nostru Mircești, în care a viețuit marele poet Vasile Alecsandri să nu existe nici o casă fără cititorii ai bibliotecii...”

V. NEGREANU

Bibliografie pentru cercurile de citit de la sate

*** — Basme populare rusești (București, Cartea Rusă, 75 pag.) — Literatură pentru toți Nr. 43, Seria a II-a

Breslașu Marcel — Fabule — București, Editura Tineretului, 1954, 31 pag.

Camilar Eusebiu — Istoria lui Duceșu — București, E.S.P.L.A., 1954, 31 pag. (Albina).

Sadoveanu Mihail — În satul unui prieten — București, E.S.P.L.A., 1955, 77 pag. (Albina).

Ilin Mihail — Omul și forțele naturii. Ediția a 2-a. — București, Cartea Rusă, 1949. 263 pag. — Știința pentru toți.

Al 4-lea concurs al echipelor artistice de amatori

Învățind de la bătrâni

„Taina mesterele dansatoare Rada Bădea, Ioana Andrei și Ioana Tofan, din satul Joița, raionul Răcari, a trecut de hotarul comunei. Despre ele auzi vorbind astăzi și în Coșoba și în Trestieni, ba chiar și la centrul raional.

„Întâmplarea” care le-a făcut vestite își are începutul într-o seară, cu aproape 3 luni în urmă.

Flăcăii și fetele se căzneau să pregătească pentru cel de-al IV-lea Concurs un joc, adus de pe aiurea. Mergea greu învățatul jocului și apoi nici muzica, nici costumele nu-i avantajau. S-a întmplat să se afle atunci pe de margine și bătrânele Rada Bădea, Ioana Andrei și Ioana Tofan.

— De ce nu învățați din jocurile noastre de aici, din sat? i-au întrebat pe tineri. Dacă nu știți, o să vă învățăm noi.

„Așa au devenit cele trei bătrâne, instructoare ale echipei de jocuri populare. A fost ales un număr de 6 dansuri locale cu care au înjghebat o suită —

„Florica”, „Nuța”, „Cetele”, „Rogojina”, „Tărăceanca” și „Racii”. Pe urmă s-a lucrat la aranjarea lor scenică. Apoi s-a văzut că nu-i prea lesne să fii instructor.

— Una-i să le joci în horă și alta-i să le prezinți pe scenă, — spunea directorul căminului.

Și pentru ca dansurile să fie cât mai ușor înșușite, bătrânele le explicau înțelesul la fiecare.

— Iaca, bunăoară, „Racii” — zicea Ioana Tofan, se trage de la îndeletnicirile pescărești ale strămoșilor noștri. Și, observați cum se fac pașii la acest joc, în foarfecă, întocmai ca mișcarea racilor.

Echipa de jocuri din Joița se pregătește acum cu sîrguință pentru fazele următoare ale celui de-al IV-lea Concurs. La întrecerea pe comune ei au stîrnit admirație. S-a văzut aici și meșteșugul bătrinelor dansatoare care au dezlăuit cu drag tinerilor frumusețea jocurilor locale.

STANCU LASCAR

Recitatori și cititori artistici

Versurile răsună melodios în sala căminului cultural din comuna Mețeș, raionul Alba. S-au adunat aici peste patru sute de oameni. Și toți ascultă cu luare aminte. Le plac poeziile, le place și cum recită tînărul Petre Gavrilă.

Din culise îl privește atent învățătorul Ion Morărescu, directorul căminului cultural. După zîmbetul de pe fața lui se poate înțelege că îl bucură succesul tînărului recitator. Învățătorul e cel care s-a străduit să organizeze pe lângă cămin un colectiv de recitatori. Împreună cu ei, el a tălmăcit înțelesul ideilor din poezii, dîndu-le astfel prilej recitatorilor să interpreteze versurile cu căldură.

Și de la repetiție la repetiție, flăcăii și fetele din colectiv, unii doar cu patru clase elementare, redau tot mai bine frumusețea versurilor.

Astăzi căminul cultural se mîndrește cu cțiva buni recitatori. La început au fost trei. Apoi patru, cinci... Astăzi sînt șapte. Sînt, de asemenea, în Mețeș și trei cititori artistici. Cel mai bine citește tînăra țăranică Maria Rotaru, absolventă a șapte clase elementare. Într-o seară, la cămin, ea a citit un fragment din romanul „Mîntre Cărbun”; altă dată un fragment din nuvela „Desfășurarea”.

Peste cîteva luni, la etapa a II-a a concursului, recitatorii și cititorii artistici din Mețeș se vor prezenta în fața comisiei. Pînă atunci ei își perfecționează neîncetat mîiestria, ajutați îndeaproape de învățător.

CARTI NOI

Ștefan Luca — Din satul meu (Colecția „Albina”) — Editura Tineretului 96 pagini — 0,80 lei.

I. Roșu, D. Dumitriu — Din experiența organizării muncii în comun în unele întovărășiri agricole frunțate — Editura agro-silvică de stat. 64 pagini — 0,60 lei.

*** — Folioasele tarlalizării (Din experiența regiunii Galați în domeniul tarlalizării) — Editura de stat pentru literatură politică. 64 pagini — 0,75 lei.

Al. Dumas — Cei trei mușchetari — volumul I (Colecția „Cutezătorii”) — Editura Tineretului. 364 pagini — 7,10 lei.

Al. Dumas — Cei trei mușchetari — volumul II (Colecția „Cutezătorii”) — Editura Tineretului. 344 pagini — 6,60 lei.

Știință popularizată

Zborul spre stele (II) *

Nu-l de loc ușor să ajungi, fie și la cele mai apropiate stele. Întii și întii trebuie să învingi așa numita forță de gravitație a pămîntului. Aceasta este o forță care atrage toate corpurile de pe pămînt spre centrul lui.

Pentru ca un corp să-și poată lua zborul de pe pămînt, spre stele și să intre în așa numitul „spațiu sideral” (locul dintre stele) el are nevoie să fie împins cu o viteză de cîteva zeci de mii de kilometri pe oră, care să anuleze forța gravitației.

Se cunoaște pînă acum un singur mijloc pentru a obține o asemenea viteză: racheta, construită din anumite amestecuri de metale care nu se aprind prin frecarea cu aerul.

O greutate, care pînă de curînd a ținut în loc pe oamenii de știință, era aceea a combustibilului rachetei. A fost rezolvată însă și ea. Ca să poată înainta, racheta folosește explozia unor amestecuri. Explozia aceasta o împinge înainte.

Dar amestecul acesta, în cazul rachetei, cîntărește foarte greu. Pentru a rupe de forța de atracție a pămîntului un corp rotund, cu diametrul de 60 cm. și greutatea de 50 kg. e necesar la decolare un amestec explosiv care ar încăpea în 16 vagoane. Păi cum o să tragă după el un corpuzor de 50 kg. o greutate de 16 vagoane? S-a găsit și aici o cale, după o idee a savantului sovietic K. Tolkovski și a savantului american R. Goddard.

Astfel, oamenii de știință au plănuit să arunce în „cer” la 400 km. de pămînt, un fel de navă pentru zborul spre stele. Ieșită de sub forța de

gravitație a pămîntului, nava aceasta va deveni un corp ceresc ca și luna. Ea se va mișca în jurul pămîntului, așa cum se învîrtește și luna.

Pe nava aceasta, — satelit — vor exista oameni (care bineînțeles se vor putea înapoia pe pămînt cînd vor voi) și rezerve de amestec exploziv pentru navele care vor pleca mai departe, spre stele.

O asemenea navă-satelit va fi aruncată „în cer” nu peste mult timp. În zilele noastre a început să se lucreze la proiectarea navei-satelit. Pentru a se vedea întii cum vor putea rezista oamenii în spațiul interaștral, au fost trimise rachetele teleghidate (conduse de pe pămînt, cu ajutorul radioului) pînă la o înălțime de 500 km. Aceste rachete aveau în ele animale vii.

Experiențele acestea au arătat că, dacă se iau măsuri speciale care să asigure în interiorul rachetei aceleași condiții ca și pe pămînt, (căldură, aer, umezeală etc.) atunci animalele nu suferă de loc.

Prin urmare, avînd asigurate aceste condiții și oamenii pot să pornească spre stele. După aceste experiențe, va urma în curînd trimiterea în univers, la vreo 400 km. depărtare de pămînt, a navei-satelit. Aceasta va avea o mărime apreciabilă și va conține nenumărate laboratoare, locuințe pentru oamenii care vor porni cu ea, depozite de combustibil pentru rachetele care vor fi lansate mai departe, spre stele, și multe alte lucruri trebuincioase.

Țara care înfăptuiește asemenea proiecte îndrăznețe, pînîndu-le în aplicare e marea țară care construiește comunismul, Uniunea Sovietică.

G. FLORIAN

*) Vezi „Albina” Nr. 435.

Știință popularizată

Aș putea să pornesc de la niște simple cifre pentru a vă arăta cum a crescut an de an, în satul nostru de vechi răzeși dragoștea de carte.

Între 1 Ianuarie și 15 aprilie 1953 biblioteca din Vinători-Neamț a numărât 169 de cititori și 929 de cărți citite; în 1954 (aceeași perioadă) 256 de cititori și 1.400 de cărți; în 1955 numărul cititorilor era de 351, iar al cărților citite de 2.381. În primele trei luni ale acestui an am avut 2.769 de cititori.

Dar cifrele acestea au și ele povestea lor. Ele sînt rodul unei munci stăruitoare pe care biblioteca din Vinători a dus-o pentru răspîndirea cărții. Un timp, sătenii veneau la bibliotecă mai mult ca să asculte radio, să joace șah. Ne-am îngrijit ca la plecare să li fie cîte o carte.

Țin mîntă că lui Ion Gavril Petraru l-am dat cu un astfel de prilej o carte de agrotehnică. Ce-a citit a aplicat chiar pe ogorul lui. Azi e

Cum s-au înmulțit cititorii în Vinători-Neamț

fruntaș al recoltelor bogate. Ion Zugravu a luat cărți cu statul de medicină veterinară. Fiește că n-a bînuit atunci că va ajunge să tălmăduiască animalele oamenilor. (A salvat de la pieire vaca lui Dumitru Cucos și oala lui N. Tîndură). Într-o vreme erau în primejdie livezile. Am citit la bibliotecă în colectiv, la cercurile de citit, cărți despre dăunătorii pomilor. Am trimis și cărți acasă, prin școlarii. Au fost și difuzori voluntari. Anică Bîrliba, care avea copil mic, îl ducea mereu cărți noi Lica Maria. Așa am pregătit constituirea pomicultorilor din comună. Și vă spun cu mare mulțumire că am salvat de la pieire recolta de fructe.

Acum veți înțelege de ce crește numărul cititorilor în comuna noastră.

CONSTANTIN OANCEA

bibliotecar sîtesc din comuna Vinători-Neamț, regiunea Bacău

Pentru ca pământul

SĂ DEA ROADE MAI BOGATE

Grăbiți terminarea însămînțărilor!

de ing. Al. Hagl
director general în Ministerul
Agriculturii

Cu toată vremea nefavorabilă din această perioadă, oamenii muncii din agricultură au știut să folosească din plin orice zi bună de lucru la însămînțarea culturilor de primăvară.

Sînt însă regiuni din țară unde muncile agricole de primăvară se desfășoară cu totul nesatisfăcător față de posibilitățile de care dispun. Așa, de exemplu, regiunea București, care dispune de mari posibilități pentru efectuarea într-un termen scurt a muncilor agricole, este totuși codașă pe țară. Într-o situație asemănătoare se află și regiunile Galați, Iași, Bacău și Autonomă Maghiară.

De aceea, organele agricole au datoriat să ia cele mai urgente măsuri pentru o mai bună organizare a muncilor agricole, prin dirijarea tuturor forțelor numai pentru însămînțări, în scopul terminării acestor lucrări în următoarele câteva zile. Este necesar să se acorde o atenție deosebită îmbunătățirii muncii unor S.M.T.-uri rămase în urmă, ca acestea să execute la timp lucrările în gospodăriile colective și întovărășirile agricole. Toate tractoarele cărora li s-a asigurat personalul necesar, să lucreze în două schimburi, așa cum s-a organizat munca în regiunile franceze.

Oamenii muncii din regiunea Suceava trebuie să grăbească însămînțarea porumbului. Aici se remarcă o mare întârziere, realizîndu-se pînă la data de 3 mai numai 47 la sută din plan. La fel de rămas în urmă este semănatul porumbului și în Regiunea Autonomă Maghiară, precum și în regiunile Bacău și Iași. A rămas în urmă și plantarea cartofilor; pînă acum s-a realizat numai 78 la sută din planul total, ceea ce este cu totul nesatisfăcător, ținînd seama de timpul înaintat.

În unele regiuni, cum sînt Constanța, București, Galați, Suceava și Autonomă Maghiară s-a întârziat și semănatul sfeclei de zahăr. Însămînțarea tîrzie a sfeclei de zahăr dăunează dezvoltării plantelor și reduce producția la unitatea de suprafață. Însămînțarea sfeclei de zahăr trebuie să se termine în cel mult 2-3 zile.

Este momentul să începem însămînțarea bumbacului în regiunile din sudul țării. Din cauza

timpului rece și ploios, anul acesta bumbacul se seamănă mult mai tîrziu, de aceea trebuie să fim pretențioși față de lucrările pe care le vom executa. La însămînțarea bumbacului vom ține seama de următoarele indicații: solul trebuie să fie bine lucrat și afînat cu cultivatorul sau cu prășitoarea mecanică. De mare importanță este adîncimea la care trebuie să facem însămînțarea bumbacului. De regulă bumbacul se seamănă la 4-5 cm. adîncime. Avînd în vedere că anul acesta pământul are multă umezeală, iar luna mai se anunță a fi răcoroasă și ploioasă, este bine ca bumbacul să fie semănat mai la suprafață decît în mod obișnuit.

Este încă timp ca unele culturi de toamnă, care au legătura slabă din iarnă, să fie îngrășate cu îngrășăminte chimice sau organice bine putrezite, creînd astfel condiții pentru refacerea lor. Din cauza ploilor abundente, pe numeroase culturi băltesc apa, distrugînd plantele prin asfixiere. Pentru ca aceste ape să se scurgă, trebuie săpate șanțurile pe direcția pantei de scurgere a terenului.

Paralel cu executarea lucrărilor de însămînțare, este necesar să fim atenți la apariția și combaterea dăunătorilor.

Un nou cabinet de consultații agricole

Inițiativa oamenilor de știință de la Institutul Agronomic din Gluj de a crea un cabinet de consultații agricole a fost înșușită și de alte colective științifice.

Astfel, la Institutul Agronomic „N. Bălcescu” din București a luat ființă un cabinet de consultații agro-zoo-veterinar. Consultațiile — pentru toate ramurile agriculturii — se dau în scris sau verbal la sediul cabinetului din cadrul Institutului Agronomic București, bulevardul Mărăști nr. 59, iar pentru consultații în domeniul medicinei veterinare la Facultatea de Medicină Veterinară din Slatina Independent nr. 195.

P o s c u r t

În regiunile Craiova, Constanța, Bala Mare, Stălin, Pitești etc., însămînțările se apropie de sfîrșit.

Munca rodnică, cu spor. Azi se vede pe ogor. Și proverbul vorbește bună! Cine seamănă, adună!

Muncind împreună am terminat însămînțările printre primii

Am trecut, la strînsul grînelor, am văzut că gospodării din sat care alcătuiseră asociația pentru cultivarea grîului au obținut cu peste 500 kg. de grîu la hectar mai mult decît noi, țărani muncitori cu gospodării individuale — deși munceam ogoarele în tarlale mari. De colectiviști nu ne mai miram căci ei de cinci ani obțineau mereu cu cite 800-1000 kg. de grîu mai mult ca noi. „Haideți să încercăm și noi să dobîndim așa roade bogate” ne-am zis atunci cîțiva din cei 252 capi de familie cu terenurile învecinate în tarlăua „Cîmpul Slatina”.

Astfel, am alcătuit în astă primăvară noua asociație, cu 60 de hectare de pămînt. Dar nu asociație pentru cultivarea grîului, ci pentru cultivarea porumbului, deoarece anul trecut pe tarlăua „Cîmpul Slatina” a fost semănat grîu. Am pornit apoi la lucru. Cei care nu aveau pămîntul arat din toamnă, l-au arat de îndată. Pe urmă am grăpat ogoarele cu toții. Și ca munca să meargă mai cu spor ne-am ajutat unii cu alții. Eu bunăoară, după ce am împrumutat plugul la toate rubedemiile intrate în asociație, m-am învoit și cu Ilie Dascălu să ne ajutăm la muncă: eu cu plugul, iar el cu vitele.

Cînd a venit apoi vremea bună de semănat porumbul, am pornit la semănat cu toții, pînă

tre primii din sat. Și în bună parte, pe cît s-a putut, am semănat porumbul în cuiburi așezate în pătrat.

Munca însuflețită pe ogorul întins, fără haturi, într-ajutorarea la arat și semănat, față de a făcut să terminăm semănatul la vreme.

MIRCEA MARIN
președintele asociației pentru cultivarea porumbului, din comuna Valea Mare, raionul Slatina, regiunea Pitești

SFATUL AGRONOMULUI Cum putem stîrpi cîrăbușul de mai

Cîrăbușul de mai este o insectă foarte dăunătoare agriculturii. Din anie pe care le depune în pămînt (un gîndac depune cite 80 — 90 de ouă), ies niște viermi albi (larvele cîrăbușului) care timp de 3 ani trăiesc în pămînt, hrînindu-se cu rădăcinile plantelor. Aceste larve distrug puieții din pepinierii sau plantații cît și culturile de cartofi, porumb, grîu, etc. (De pildă 3 — 4 larve de cîrăbuși distrug recolta de pe un metru pătrat de teren).

Gîndacii de cîrăbuși ies din pămînt în luna mai. În această lună trebuie organizată distrugerea lor. După ce ies din pămînt, cîrăbușii se așează pe ramurile arborilor din marginea pîdurilor sau pe ramurile pomilor fructiferi și le rod frunzele.

Dimineața între orele 4 și 9 și seara între 5 și 8 gîndacii stau amorțiți pe ramuri. Între aceste ore ei pot fi adunați ușor. Se procedează astfel: dedesubtul arborilor, patru oameni — țin de colțuri o prelată sau două pături cusute una de alta, iar un om scutură ramurile arborelui cu ajutorul unei prăjini cu cirlig. Gîndacii cad pe prelată. Cîrăbușii vor fi apoi răsturnați din prelată în căldări acoperite cu un capac și de aici într-un butoi acoperit sau în saci legați la gură, după care vor fi opăriți cu apă fiartă.

Anul acesta se prevede zbor de cîrăbuși în multe regiuni ale țării. Agronomii și toți gospodării au datoriat de a veghea, controlînd zilnic, pentru a putea semna la vreme zborul cîrăbușului, luînd de îndată măsuri pentru distrugerea lui.

Ing. ALEXANDRU FRAȚIAN

Stefan Geamăna e cunoscut în satul Șindrilița, raionul Brănești. El a obținut anul trecut 2.500 kg boabe de porumb la hectar, lucrînd după metode înaintate. Iată-l în fotografie semînînd porumbul în cuiburi așezate în pătrat.

Florin Petrescu

Insemnările unui COLECTIVIST

III

După ce-ți povestii întimplarea cu frate-meu, acum am să-ți vorbesc și despre alții — își începu vorba Timoftei.

Eu nu știu de ce sînt unii oameni în așa fel făcuți încît ascultă mai degrabă îndemnul celui care le vrea răul, decît sfatul celui care le vrea binele. Oamenii din gospodăria colectivă trimit chemare să vină alături de ei și ceilalți. Iar aceștia ascultă sfatul și îl urmează. Cîte unul însă, pleacă mai degrabă urechea la îndemnul de rău al vecinului. De ce or fi unii oameni așa?

— Cunoașteți povestea cu ala care a trecut pe lingă punga cu bani!

2 Insemnările unui colectivist

— N-o știu.

— Povestea cu punga e așa: se zice că un om neavut își blestema de trei ori pe zi sărăcia; o dată, cînd se scula dimineața, a doua oară la conacul de amiază cînd se așeza la masă și a treia oară seara, la culcare.

Într-o zi însă, împlinirea a făcut ca un bogătan să piardă punga dolidora de galbeni în timp ce trecea o punte. În urma bogătanului, a trecut puntea omul de care-i vorba. Punga era chiar la mijloc, încît era peste puțină să n-o vezi. Omul nostru însă s-a gîndit să treacă cu ochii închiși, ca să nu-i vină amețea și să nu cadă în apă. Și a trecut astfel pe lingă punga, fără să o vadă.

Așa se întimplă pe semne și cu cei care trec pe lingă chemarea țărănilor din gospodăria colectivă și se plîng apoi că n-au noroc în viață. Că norocul e cum și-l face omul.

— Acum să-ți spun o întimplare cu un văr al meu, Mitrică al Oanei, care seamănă de minune cu asta din povestea cu punga. La început de tot, cînd se frămînta tot satul să înjghebăm gospodăria noastră co-

Insemnările unui colectivist 3

lectivă, el, Mitrică, se număra printre cei care nu voiau deloc să intre. Îi spuneam noi, ceștilalți:

— Hai mă, Mitrică și tu alături de noi.

— Nîi!

— Hai mă, omule!

— Nîi!

Alteceva nu puteai scoate de la el. O zi, o săptămînă, o lună, n-a făcut decît să scuture capul: „Nîi!” După un an de zile, a venit Mitrică al Oanei la mine: „Măi vere, vreau să intru și eu în gospodărie”. Mie mi s-a făcut nu știu

4 Insemnările unui colectivist

cum. Prea ne fierse în oală seacă atîta timp. „Nu se mai poate, Mitrică”, îi răspund. Care a fost de la început, e bun intrat. Alții nu mai primim. Așteaptă și tu pînă s-o face altă gospodărie colectivă și trece-te acolo”.

Îi venea omului să se bată cu pumnii în cap de ciudă.

— Haide, intru și eu! — stăruia el.

— Nîi!

— De ce, măi vere? Poate că se poate totuși...

— Nîi, Mitrică!

Plîdă la urmă i-am spus ce trebuie să facă, și a venit și el alături de noi. Dar pînă nu mi-a spus de ce se încăpățînase la început, n-am suflat nici eu nici un cuvînt.

— Nașu-meu, vere, a oftat el. Arde-l-ar de dușman, că mi-a zis să nu intru în gospodăria colectivă. „Las’ că o să facem noi gospodărie colectivă, aștia cuprinși. O să luăm și cîțiva mai săraci, aleși pe sprînceană. Pe tine te luăm...”

Abia în toamnă am văzut că nașu-meu urmărea numai să-mi scoată din cap gîndul gospodăriei colective ca să mă ție pe lingă el, să-l lucrez pe de pomână. Și iac-așa a fost cu Mitrică.

PLEVNA

de V. Tulbure

Iarna, povestea bunicul
despre vremea de demult.
Imi plăcea să stau s-a-sculț.
Undeva torcea pisicul.
Nopți și nopți dac-aș fi stat
tot nu m-aș fi săturat.

„Voi să țineți, toată viața,
minte cite vi le spun
c-am trecut prin foc și tun,
glodul l-am călcat și ceaja.
Lată dar — să-mi dreg doar
glasul —
despre Plevna cum e cazul:

Noi veneam din fund de țară,
opincarii de la pluguri.
Boli, de cu primăvară
mi-l lăseserăm în juguri,
că erau la Turci cu droaia
la Vidin și Turtucaia.

Așteptarea ne-a fost lungă.
Stam ca pe tăiș de săbii
până am primit poruncă
pod să facem din corăbii.
Și-am trecut întreaga oaste
Turcul să-l luăm din coaste,

Infruntând amar năcazul
l-am trecut răbdării vadul
și la Grivița fu iadul.
Pară ne ardea obrazul
Singerau printre ghiulele
românești drapele.

Drag ni-era de țară nouă,
glad aveam numai la ea.
Turcu-n lanțuri o ținea.
Unul ne luptam cu nouă
că-ndejuns ne-a fost girbaclul
Porții să-i plătim haraciul.

Dar acu-l aveam pe Rusul,
brate bun, ca să ne-ajute.
Din redute în redute
Infruntaram crunt obuzul.
Și-am dus greu împreună
și-a arșiță și-n furtună.

Mulți erau cazaci cu faimă,
ne-au mai dat și altcândva
ajutor la vreme grea.
El de moarte n-aveau spaimă.
Pentru-a noastră țărișoară
Rușii singele-și vărsară.

N-am să uit cu chipul lor ca
soarele bălal prin grine,
când mușcam aceeași piine
și-nire noi trăgeam mahorca!
Nu la fel răpuse glonțul
pe Volodia și pe Șonțu?

Sau cînd, în răgaz de lupte,
cîntece pornea cobzarul
cum se minuna Bulgarul,
cînd săltau în joc, pe rupte,
în aceeași tropotită,
cazacioc și invirtită!

Ne-a fost bun tovarăș Rusul
de-am răzbit la Plevna-atunci.
Burnița a toamnă-n lunci,
Ruginise cucuruzul.
Plevna era drum de oase,
Grivița-napoi rămase.

N-am, să uit pe unul Mitia —
strașnic om era — mi-a spus:
— „Frintă-i Plevna, însă nu-a
alte Plevne? Sint atîtea!
Că boierii-n orice țară
cîte-o Plevnă-și ridicară”.

Drept grația. Rivneam lumină.
Și dreptatea am dorit-o.
Plevna noi am cucerit-o
prin măcel, prin foc, prin fînă.
Însă Plevna de acasă,
cum a fost, așa rămase!

Noi săracii-am dus năcazul,
Pe grumaji, războiu-am dus.
Iar boierii sint tot sus,
ne tot viră-n jug grumazul.
Și din zori pină-n chindie
doare jugul pe moșie.

Ni-s opincile tot sparte...
Feșii mei, nepoții mei,
steagul dus de străbunel,
voi să-l duceți mai departe.
Poate-l dat să-nfringeți voi
Plevna răilor ciocoi.

Astfel povestea bătrînul...
Imi plăcea să stau, s-a-sculț,
cum luptase mai demult,
Rusul frate cu Românul.
Vreme-i scursă de-atunci mul-
tă...

Azi spun eu. Pruncii m-a-sculță:
„Am purtat în Talra steagul,
tot alături de-un Rus,
prin furtună, prin obuz,
și ni-i liber azi meleagul.
Azi de-abia e slămirată
crunta Plevnă de-altădată.

Cu Sovieticii împreună
batem astăzi drum spre soare,
noi, nepoții celor care
Infruntat-au grea furtună
să ne dea neatinare.
Batem, batem drum spre soare.

Luarea redutei Grivița de romîni, 30 august 1877

R A P O R T (Luarea Griviței, la 30 august 1877) de G. Coșbuc

La ceasul trei porniram tuș,
Dar ne-am întors în văi bătute.

Din nou am dat asalt eron,
Dar ne-am întors bătutei din nou.

De-al treilea rînd deschis-am drum,

Dar n-am bătut-o nici acum.

Ne-am dus de-a patra oar-apol
Și-acum răzbit și-l batem noi.

Ne-ar fi și fost rușine-amar
De ne-am fi dus și-acu-n zadar.

DOCUMENTE DIN TIMPUL RĂZBOIULUI PENTRU INDEPENDENȚĂ

Bogot, 18 Octombrie 1877.

Steagul turcesc a fost luat
de către un soldat din l-a
companie a regimentului Is-
mailowsky numit Ivan Ovchi-
unikoff. Invingerea suferită de
Turci la 12 și 16 octombrie a
avut efectele sale și la Rado-
mirzi, căci Scheffet-pașa a
fugit din această localitate
împreună cu 12 taboacă în-
dată ce a zărit ecleterii nos-
tri din grenadirii călări. Ca-
valeria noastră îi urmărește
și a pus mina pe podul de la
Radomirzi care este intact.

Telegramă publicată în Mo-
nitorul Oficial nr. 237 din 21
Octombrie 1877.

București, 20 Octombrie 1877.

Sefket Pașa venind de la
Orhanie în ajutorul trupelor
de la Teliș a fost pus pe fugă
de către trupele ruse ce se
găseau în satul Radomirza.
Plevna este înconjurată de
toate părți în chip formida-
bil.

KOGĂLNICEANU
(Telegramă circulară).

Mulți de documente, pu-
blicate de către A-
cademia R.P.R., vor-
besc despre războiul pen-
tru independență națională
din 1877—78.

Din aceste documente
relese că masele populare
au dus greu războiulul,
dînd dovadă de un eroism
legendar și că hotărîtoare
în cucerirea victoriei a fost
cooperarea și frăția de ar-
me dintre soldații ruși și
romîni.

Publicăm mai jos cîteva
din aceste documente ale
vremii:

Verbița, 1 Noembrie 1877.

ORDIN DE ZI Nr. 127
Ofițeri, subofițeri, caporali
și soldați,
Majestatea Sa Impăratul tu-
furor Rușilor trecînd în revistă
trupele din Divizia II și III și
vizitînd reduta Alexandru a
avut înalta bunăvoință a-mi
exprima satisfacțiunea sa
pentru frumoasa atitudine a

trupelor și buna stare în care
au găsit lucrările de întărire...
Comandantul armatei active,

G-ral CERNAT
(Arhivele Statului-București).

28 Noembrie 1877 (Documentul
Nr. 1178)

La 28 Noembrie, orele 7 1/2
inamicul părăsind reduta Nr.
2 și pozițiile de la Bucov, tru-
pele Diviziei a II-a (romînă
— N.R.) le ocupă. Lupta era
angajată pe Vid între armata
lui Osman Pașa și armata
rusă. Trupele Diviziei a 2-a
primiră ordin de la coman-
dantul Diviziei a înainta spre
Plevna în 2 coloane... la orele
1 1/2 d.m. se văzură rădăcate în
mai multe locuri în rîndurile
inamice drapele albe de ca-
pitulare. Comandantul Divi-
ziei a II-a ordonă încetarea
focurilor. Aceasta se făcu și
de către bateriile Diviziei a
III-a și inamicul începu a de-
pune armele...

BORIS CARAGEA

Infîlîirea (sculptură)

Haralamb Zîncă

JURNAL DE FRONT *

(Fragment)

A m îndrăznit să-mi scot capul din vîgăună.
Vremea e frumoasă. Adie vînt cald. Soarele
lucește în chip deosebit. Imi umfla nările
trăgînd cu sete în piept primăvara... Primăvara!
Mi-e dor de-o creangă înverzită, cu mugurii sparți,
cu flori albe, dulci ca ochii unui copilăș.

*) Cartea „Jurnal de front” a lui Haralamb
Zîncă povestește, sub formă de însemnări zilnice,
glorioasele fapte de arme săvîrșite pe frontul anti-
hitlerist de o unitate militară sovietică, în mijlocul
căreia luptă și un tînăr ostaș român.

JURNAL DE FRONT

Adie vînt cald și fiecare mlădiere deșteap
mine amintirea țării mele, a orașului meu
București.

Imi amintesc: niciodată n-am văzut înălțim
codrilor Carpaților, dar întotdeauna le-am simțit
meția și frumusețea de neasemuit.

Imi amintesc: n-am văzut niciodată valurile
moase, de culoarea cerului, ale Mării Negre,
întotdeauna le-am simțit briza sărată în aera
triei mele.

Imi amintesc: lecțiile de geografie ne vo
de frumusețile plaiurilor noastre, iar eu mă
ceam de la școală și căutam aceste frumuse-
mahalaua noastră mizeră.

Primăvara! Înfloră primăvara și-n mah
noastră! Din durere, din amărăciune, din lac
și totuși, oamenii se bucurau. Rosteau „primă
ca și cînd ar fi roșii „piine”, „fericire”. Și
țipau mai tare, și mamele strigau mai tare, și
dianul din colț suflera mai tare, iar primăva
nesimțite, pătrundea în sufletele oamenilor
gurindu-le visurile și nădejdiile.

Ehei, ce dor îmi este de ulița copilăriei mei
mai vedea-o oare?

Nopți calde. Nopți cu lună plină. Luna stă
pe cer. Luminează calea primăverii. Pămînt
cu toată povara tancurilor, tunurilor, fortari
respiră miresme de flori, de iarbă proaspă
grîu.

ACEEAȘI SEVĂ

de Violeta Zamfirescu

de huiță, de fum, de antracț,
lește ferigi, și brazii, și primăvară;
îndește Jiul cu val neliniștit,
prieteni, care azi cinți întâia oară.

de huiță îl porți în palme, n sînge,
obrazul negru, tăiat în unghiuri drepte
e lumea neagră a minii se răsfrînge,
nunții împreună-i suim ca niște trepte.

spră fericire îmi spui. Tu ești minerul
tă greu ca munții, care-i proptești în spate;
mai văd nici brazii, și nu mai văd nici cerul;
dar sub ciocane pămîntul cum se zbate!

oră sîm cu larba, cu brădul, cu lumina...
și din adîncul ce secole-a tăcut,
mina de prieten ce m-a-nemnat spre mina
coasă-n care viața-ai început?

ierare surdă-ntre oameni și cărbuni!
a uriașă-ntre oameni și-ntre munți!
înța noastră care azvirle punți
niine, din trecutul atîtor robi străbuni!

ne rid mineri, tîind cărări în stîncă!
îne rid țărani răscoalelor de ieri!
îpt aceeași sevă amară și adîncă,
m pornit prin munții acestei primăveri...

că cerul însuși noi îl proptim pe umăr,
tă azi în inimi tot freamătul din țară.
ă! Ascultă munții, foț codru-acesta tînr...
as ca noi doar ceru-l... Nici vulturi nu mai
zboară!

orii spre prăpăstii... Mai sus ca noi, doar
re le culegem trudind pe-al nostru dram.
Vom pînde toate cărările închise
lumină a razei acestui mai de-acum!

CÎND RAMURI S-APLEACĂ

de Eugen Frunză

ramuri s-apleacă loșnind tremurat,
de vîntul nopții,
il răsufărare, pămînt minnat,
il adînc, de jarații.

pare c-aud depărtările cum
ună din valuri de stele;
îri fermecate, la suflet v-adun,
il ale patriei mele.

ne de codru coboară din munți
urii cu holdele coapte,
olta pe umeri Carpații cărunji
nădrea spumegă-n noapte.

pare că văd pe la geamuri lucind
orii Bistriței noastre...
îri fermecate, la piept vă cuprind,
murii de lapte mălăstare!

ine că-n liniștea serii tîrzi,
al din țara întregă,
ca și mine ce-nseamnă să îli
ber în țara ta dragă.

erită prea mare să cazi apărînd
neca zile-mînune,
nu are omul nimica mai sînt
libertatea pe lume.

VITEAZUL PANDUR

de Dumitru Corbea

La Gron, Debreșin și în Tatra,
Lupta pe cîmpii și-n păduri,
Cu gîndul să-și apere vatra,
Soldatul viteaz din panduri.

Fasciștii, ca flara turbată,
De sînge și crime mlaștii,
Fugeau de cumplita răsplătă,
În lupte bătaji și striviri.

Jurase pe morți să-l răzbuie
Și-apoi să se-nlocuie în sat,
Zicînd că la prunci le va
spune

Pe unde și cum a luptat...

Războiul era pe sfîrșite
În ziua aceea de mai...

Scrisoare-i făcuse iubitei
Viteazul pandur Neculai...

Scrisese un rîd din scrisoare
Și lupta în zori începu;
La primele raze de soare
Pandurul eroic căzu...

„Sînt mîndru să mor pentru țară!”
Atîta-n scrisoare scria...
Cînta peste munți o chitară,
Războiul pe Elba sfîrșea...

Pandurul căzu vitejește
În luna aceea de mai,
Zăud și acum cum
grădîște

Priz mîi de panduri de pe
plai...

Cînd țara s-o aperi îți cere
Pe gînduri o clipă nu sta,
Tu viață îi dai și putere,
Tu gloria ei vei purta.

ION VLAD Frăția de arme romino-sovietică (sculptură)

La 9 Mai, în fiecare an...

Era în ziua de 9 Mai 1952.
Steaguri și cîntece, flori
și jocuri, ca la orice inau-
gurare, ca la orice început de
viață nouă. Un om suit pe o sca-
ră înaltă, așeza pe creștetul unei
clădiri impunătoare o placardă
pe care scria cu litere mari a-
păsate: Gospodăria agricolă co-
lectivă „9 Mai” din comuna Mo-
goșești, raionul Pașcani.

De atunci, în fiecare an, de
ziua Victoriei, colectivștii de
aici obișnuiesc să-și facă bilan-
țul muncii, trecîndu-și în revistă
mole victorii obținute. De-ar fi
să concentrăm în câteva cuvinte
și cifre bilanțurile acestea, ele
ar arăta cam așa:

1953. Primul an de muncă în-
frățită. Aplicînd învățămintele
agrotehnice, lucrînd pămîntul cu
mașini și tractoare, colectivștii
obțin cu 450 kg. de grîu și cu
930 kg. de porumb la hectar mai
mult decît țărani cu gospodării
individuale din sat.

1954. De la 26 de familii, cîte
erau la început, numărul fami-
liilor colectiviste sporește la
peste 60.

1955. Colectiva își cumpără

două mașini de semănat păioase
și o vînturătoare. Se mărește
stîna de oi, prisaca de albine,
crescătoria de porci. Pentru cele
800 de zile-muncă, Maței Cos-
tache primește 4800 kg de grîu,
6300 kg. de porumb, 20 kg. de
lînă, brînză, miere etc., iar Va-
sile Isache realizează un venit
de aproape 20.000 lei, țără să-l
mai socotim pe cel din gospodă-
ria personală. Burăntarea întu-
ror colectivștilor crește nelu-
cetat.

1956. Arături-
le de primăvară
s-au terminat.
Pînă la 9 Mai
se însămînțează
ultimalele hectare
cu porumb.

— Anul acesta, 9 Mai ne gă-
sește cu forțe sporite, cu izbînzii
mai multe, îmi spune tovarășul
Vasile Bîtcă, secretarul organi-
zației de partid. De la cea mai
tînră colectivistă, comunista
Maria Durea, care are 22 de
ani, și pînă la bătrînul Ion Gru-
meș, care trece pragul celui
de-al patrulea sfert de veac, co-
lectiva noastră numără oameni
de nădejde, gospodari harnici și
pricepuți...

Ca cîtă dragoste vorbește Va-
sile Bîtcă despre tovarășii săi
de muncă! N-are decît 28 de
ani. La 16 ani, Vasile Bîtcă ar-
gătea prin părțile Romanului.
Într-o zi a fost silit să sape
tranșee pentru hitleriști. Dar
chiar în ziua aceea, în miezul
lui august, auzind Katiușa bă-
trîna la porțile cetății bătrînului
sat, a zvrilit hîrlețul din mîini
și n-a mai vrut să sape. A fost
bătut și schingiuit, dar tot de-
geaba. El știa că vine liberta-
tea. Pentru această liberta-
te, rîvnită de atîta amar
de vreme, au luptat cît la
cît cu ostașii sovietici pînă
la Debreșin, în
Tatra, mulți oa-
meni din satul
lui, printre care
Ion Lungu și
Vasile Isache,
azi colectivștii
dintre cei mai

harnici.
— N-am să-l uit eu ușor pe
Sașca, îmi spuse tovarășul Ion
Lungu. Era cazac. Artilerist
grozav. De cîte ori mă vedea,
îmi umplea gamela cu cașca, îmi
întindea punga cu tabac și-mi
zîmbea, făcîndu-mi cu ochiul în-
tr-un fel în care... drept să spun,
am încercat să fac și eu la fel,
dar n-am putut să-i aflu taina.
În timp ce vorbeam împreu-

nă, o droaie de copii îl înconju-
rară pe tovarășul Vasile Bîtcă
că și doi dintre ei l se urcară
în cîrcă, gîlăgioși nevoie mare.
— Aștepta-s flăcăii mei, Gheor-
ghe și Vasile. Ionel e acasă. Co-
ndine n-o să-i mai cunoașteți.
Au să se dea-n vînt fetele după
ei...

Copiii! Bucuria părinților,
floarea vieții, nădejdea patriei!
Da! Vor crește, se vor înălța,
vor învăța și vor trăi liberi, li-
beri... Pentru libertatea lor s-a
vîrsat atîta sînge, au curs atî-
tea lacrimi!... Pentru a le face
copilăria mai frumoasă și mai
bogată, părinții lor s-au unit în
marea familie a colectivștilor.
Ei nu vor mai argăți ca părinții
lor pe moșile lui Ghiulescu sau
Sturza. Nu vor mai bate, flă-
minzi, pentru un ciur de mălai,
la porțile chiaburilor Gh. Zăpo-
deanu sau Gh. D. Gh. Lungu,
fost primar 32 de ani în sat. El
nu vor mai trăi ca lăncu Vartic
într-un bordei sărăcăcios, rămas
astăzi o biată piesă de muzeu.
Azi, mulți colectivștii, între care
și lăncu Vartic, și-au ridicat ca-
se noi, și-au cumpărat aparate
de radio, mobilă și altele.

Cu fiecare an, la 9 Mai, de
ziua Victoriei, colectivștii din
Mogoșești se simt mai puternici,
mai uniți, prîvind cu mai multă
încredere viitorul, pășind din iz-
bîndă în izbîndă, pe drumul be-
șugului.

Reportaj de PETRE POPA

Și noaptea îmbobocește viața!
★
Mîd cînd mă tîvălesc prin larba umedă și as-
vrea să string la piept pămîntul ca pe-o iubită.
★
Domnește o liniște ca într-o mare așteptare...
★
Unul cîte unul apar avioanele de bombardament.
Sistemul de apărare antiaeriană a dușmanului se
dezvăluie. Proiectile pleznesc în noapte aseme-
nea unor rachete. Cînd și cînd, cîte o schiță ne
sîrîie pe lângă ureche amintindu-ne: moartea tră-
lește încă.
★
Noapte. Viktor Ceremuhin doarme. Kolea la fel.
Sînt de serviciu. Receptorul îmi atîrnă greu de
ureche. Gîndurile-mi zboară aiurea. În răstimpuri
sînt chemat:
— Alo, Mesteacănul, aici Stejarul... control...
Răspund:
— Bine, Stejarule, te aud...
La rîndul meu, controlez și eu legăturile cu ba-
taloanele, cu vecinul din stînga. Nimic nou. Așa
trece ceas după ceas. E ora trei dimineața. Repet
controlul și constat surprins: vecinul din stînga nu
răspunde. Repet:
— Alo... Alo, Tașkent... aici Mesteacănul, de ce
nu răspunzi? Alo, Tașkent...
Tașkent nu răspunde. E împede. Cablul a fost
rupt. Este datoria noastră, a transmisioniștilor, de

a țesi imediat pe linie și de a înălțura ruptura. Mă
reîntîrește însă o întrebare: „Cum de s-a rupt
cablul?” Experiența acumulată în ultimele luni îmi
spunea că trebuie să răspund cu grijă la această
întrebare. Încerc să-mi amintesc dacă în timpul
serviciului am observat ceva neobișnuit. Nu! Artil-
leria inamică a tăcut. Nici un obuz vrăjmaș n-a
explodat în sectorul nostru. Deci artileria nu putea
să rupă cablul. Atunci? Poate un vehicul în tre-
cere? Nici asta nu era cu putință. Cablul era tras
peste un teren impropriu vehiculelor. Mai rămînea
o posibilitate și anume: ca legătura telefonică cu
vecinul din stînga (regimentul de la flancul stîng)
să fi fost întreruptă de inamic. Asta însemna că
cercetașii nemți s-au strecurat în spatele nostru,
au rupt firul și, ascunși undeva, așteaptă trecerea
transmisionistului. Capcană veche, pradă ușoară.
Il trezesc pe Vitea și pe Kolea. Amîndoi mă as-
cultă și-mi dau dreptate. Ba mai mult, Kolea își
aduce aminte că e strateg și adaugă:
— Domnilor, trebuie să acționăm urgent.
Raportăm comandantului. Ne ascultă și, după o
vreme, ne ordonă:
— Foarte bine, băieți, să transformăm capcana
lor într-o capcană de-a noastră... Acționați!
Acționăm. Comanda o preia Viktor Ceremuhin.
Sîntem patru ostași. Mai este cu noi și Timoftei, un
siberian înalt, vînjos și tare ca piatra. El are mi-
siunea cea mai grea și mai primejdioasă. Să meargă
înainte noastră la cîțiva metri și să dea im-
presia telefonistului sortit să cadă-n capcană.

Noapte întunecoasă. Luna a pierit. Doar stelele
licăresc jucăușe. În beznă, spatele lat și puternic
al lui Timoftei abia se deslușește. Sîntem cu ochii-n
patru. O încăierare pe întuneric nu e o treabă chiar
atît de ușoară! Urmărim cu atenție pașii tovară-
șului nostru. Siberianul începe să cînte arătîndu-se
liniștit! Noi, pe urmele cîntecului.
După un timp coborîm o vale. Aici ne așteptau
nemții. Ca la o comandă tăbărăsc asupra lui Ti-
moftei. Vor să-l prindă viu și nevătămat. Siberia-
nul primește lupta corp la corp cu o mare îndem-
nare. Nu se aude decît răsufărările greoaie ale luptă-
torilor, icneli, vorbe nemțești, pesemne injurături.
La ordinul scurt al lui Viktor ne desfășurăm în
semicerc. Cu un „urra” prelung și înflorător ne a-
runcăm asupra cercetașilor hitleriști. Atacul a fost
brusc și neașteptat pentru inamic. Au ridicat mî-
nile. Unul încearcă să scape, dar îl ajunge o rafală
șșnită din automatul lui Kolea. În fața noastră, trei
hitleriști stau speriați, cu brațele înălțate spre cer
ca pentru o sîntă rugăciune. Numai acum își dau
seama că eram egali la număr. Prea tîrziu însă.
Timoftei, ștergîndu-și sudoarea, îi poștește:
— Soldaten, bitte... înainte marș...
Rămîn să înnod capetele rupte ale cablului. No-
dul e gata. Am telefonul la mine și fac cuvenitul
control...
— Alo, Tașkent... Aici Mesteacănul, mă auzi?
Control...
Vecinul din stînga îmi răspunde. Și în întuneric,
chemările noastre răsună ca un imn victorios.

Insemnări despre George Enescu

George Enescu la 22 ani, cind a obținut premiul I al revistei „Muzica” din Paris.

La 4 mai s-a împlinit un an de la moartea lui George Enescu, unul din cei mai mari artiști din vremea noastră și cel mai vestit reprezentant al muzicii românești, a cărei faimă a dus-o în toate țările lumii.

După un an de la moarte, cind vioara sa fermecată a făcut, opera sa, însuflețită de geniul muzical al poporului nostru și plină de frumusețile nepieritoare ale cîntecului popular românesc, se păstrează mereu vie, cucerind o popularitate tot mai mare în masele de ascultători din lumea întreagă. Opera sa „Oedip” a fost cîntată, anul acesta, la Radio-Paris și pe scena teatrului de operă din Bruxelles, obținind un mare succes și fiind scotită printre lucrările muzicale cele mai de seamă. La noi, lucrările lui George Enescu au fost cîntate în diferite concerte și prezentate în numeroase emisiuni ale posturilor de radio. De curind, cu prilejul comemorării unui an de la moartea sa a fost inaugurată „Expoziția George Enescu”, în care sînt înfățișate documente, fotografii, manuscrise, tipărituri și afișe privitoare la viața și opera marelui nostru compozitor. O seamă de elevi înzestrați din conservatoarele noastre au primit bursa „George Enescu”, creată în amintirea marelui artist, iar prima noastră orchestră simfonică din București a fost cinstită cu numele „George Enescu”. La anul va avea loc, la București, concursul internațional de vioară „George Enescu”, la care vor lua parte artiști din întreaga lume. Prin toate acestea, poporul nostru își arată dragostea și recunoștința pentru marele lui fiu, unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai culturii românești.

Născut la Livezi, prin părțile Doroholului, la 7 august 1881, George Enescu și-a arătat de copil minunatele sale daruri. De mic va fi auzit el în satul său, cîntecele lăutarilor; la 4 ani, cind încă nici nu învățase să citească, el cînta după ureche, cîntecele auzite în sat. În-fățișat unui vestit profesor din Iași, Eduard Caudella, acesta, mirat de darurile copilului, sfătui pe părinții săi să-l trimită să învețe muzică, la Viena. După 5 ani de învățătură la Conservatorul din Viena, el absolvă școala, obținind cea mai înaltă distincție. De aci, el pleacă la Paris, unde și continuă învățătura cu cei mai mari profesori și, în 1899, termină și această școală, fiind distins cu „Marele Premiu I al Conservatorului din Paris”, cinste arareori acordată străinilor. Încă înainte de a termina școala, în 1897, una dintre primele sale compoziții, „Poema română”, care a fost executată de cea mai mare orchestră din Paris,

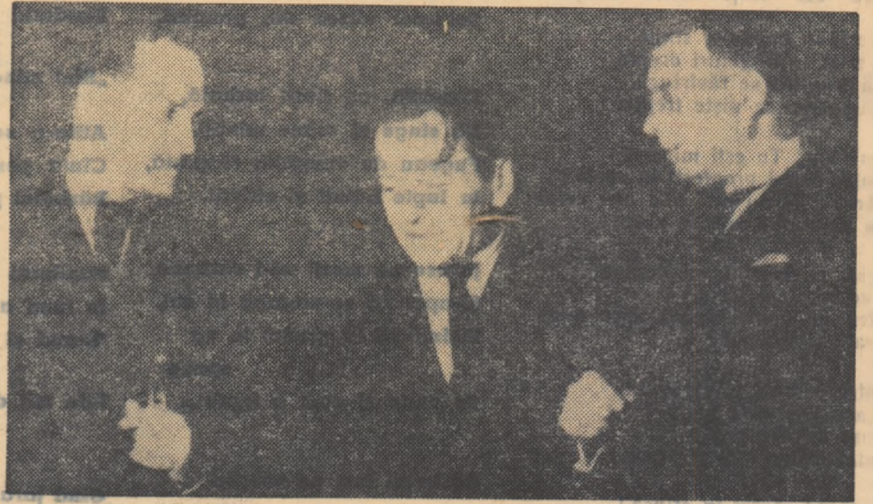
orchestra „Colonne”, a atras atenția asupra marelui său talent.

De la terminarea studiilor și pînă la sfîrșitul vieții sale, Enescu a muncit fără răgaz pentru artă, pentru muzica poporului său și a omenirii. Vreme de mai bine de o jumătate de veac, viața sa a fost împărțită între lungile și obositoare turnee prin lumea întreagă, unde dădea concerte și dirija cele mai de seamă orchestre ale lumii, și popasurile făcute în

OMUL ȘI OPERA

țară, unde de asemenea dădea concerte sau găsea, în sfîrșit, răgazul să creeze minunatele sale opere, în care a întruchipat frumusețile patriei și geniul muzical al poporului său.

În activitatea sa, în tot ce a scris, Enescu a fost călăuzit de dragostea pentru poporul său. Prima sa lucrare, „Poema română”, este inspirată din cîntecele și jocurile noastre populare, după cum și în ultimele sale lucrări, răsună ecouri din cîntecul țării sale. Rapsodiile sale au făcut cunoscut și îndrăgit cîntecul românesc în toată lumea: cei mai mari dirijori cîntă adesea aceste lucrări. La noi, aproape că nu există om care să nu cunoască rapsodiile, în care răsună voioasa și zglobia „ciocîrlie”, cîntecele pline de haz „am un leu și vreau să-l beau”, „hai la moară” și altele altele cîntece, culese din amănara de muzică a poporului, și oglindind veselia, bucuriile și amărăciunile, gingășiile și supărările poporului nostru, așa cum el le-a dat glas în cîntec.

David Oistrakh, George Enescu și Lev Oborin, cu prilejul unui concert dat în București în 1945.

Tot așa, Enescu a înfățișat sufletul poporului său, priveliștile țării sale și în alte lucrări, ca „Impresii din copilărie”, „Sulta sătească” și altele, în care înțelăm chipuri cunoscute din satele noastre, tablouri de pe plaiurile țării și ecouri ale sufletului poporului nostru.

Prin acestea, și prin altele altele lucrări, Enescu a făcut cunoscută muzica noastră, cu toate bogățiile sufletesti ale poporului nostru, în întreaga lume. Ele au intrat, ca niște giuvaere de preț, în co-

moara artistică a poporului nostru, dar strălucesc, de asemenea și printre nematematele muzicale ale întregii omeniri.

Enescu și-a slujit poporul nu numai prin opera sa; el l-a arătat dragostea prin întreaga sa activitate de concertist. Chemat să cînte în cele mai mari orașe din lume, Enescu prefera adesea să vină în țară pentru a împărți tuturor darurile minunate ale muzicii. El colinda toată țara, oprindu-se nu numai în București sau în orașele mai mari, dar vizita și cele mai mici țiguri și orășele, ducînd prelatindeni bucuria muzicii.

Enescu a fost în mijlocul poporului în clipele cele mai grele ale istoriei noastre. În timpul primului război mondial, la Iași, Enescu a îmbărbătat soldații, dînd concerte pentru ei sau cîntînd în spitale pentru răniți. În vremea celui de-al doilea război, Enescu a refuzat să cînte în străinătate și a rămas în țară, în mijlocul poporului său. După terminarea războiului, Enescu a fost pentru ani dinții care au ajutat la întărirea legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică, prin concertele ce le-a dat cu artiști sovietici ca Oistrakh, Oborin, Safran, etc., sau prin concertele pe care le-a dat, cu mare succes, la Moscova.

În 1946, plecat într-un turneu în străinătate, Enescu a dat strălucite concerte, lăudate de cei mai mari artiști. Multe din concertele sale au fost date în folosul țării sale, pentru ajutorarea copiilor din regiunile lovite de secetă. În toate concertele sale el a cîntat muzică românească, căutînd să facă cunoscută creația compozitorilor noștri în străinătate. Ultimii ani ai vieții sale au fost umbriți de o boală neiertătoare, care l-a ținut pe patul de suferință, împiedicîndu-l să-și mai revadă patria, pe care o iubea din toată ființa sa și unde a dorit fierbinte să-și petreacă ultimii ani ai vieții. La 4 mai 1955, Enescu a murit la Paris, departe de ai săi, de țara și de poporul său drag, pe care l-a cîntat în muzica sa minunată.

Comemorînd un an de la moartea marelui George Enescu, poporul nostru își arată dragostea și recunoștința pentru unul dintre fii săi cei mai glorioși și mai generoși. Opera sa rămîne o prețioasă moștenire și constituie un înalt exemplu, un permanent îndemn pentru toți artiștii noștri, pentru toți cei ce înțeleg să-și pună arta și munca lor în slujba poporului, pentru binele și lauda patriei lor.

ANDREI TUDOR

George Enescu și elevul său Yehudi Menuhin (1952).

ÎN CÎNTEC, MAI BINE DE UN VEAC

Încă în 1840, cam patruzeci de „paori” și sodari din Lugoj s-au adunat și au înfiripat un cor bisericesc. Mai tîrziu, abia venit la Lugoj ca învățător, tînarul Ion Vidu adună în jurul corului și alți iubitori de cîntec. Astfel ja naștere „Reuniunea română de cîntări și muzică din Lugoj”...

Au trecut ani după ani, s-au schimbat coristii, un dirijor a dat locul altuia, dar corul a rămas întreg mai departe. Coristii de odinioară s-au slîms, fiii, nepoții lor, au continuat să păstreze drept moștenire cîntecul. Și prin cîntec ei au povestit întotdeauna despre viața și năzuințele lor. Pe vremea cînd era tînar corist, alte cîntece învățase profesorul Durban Aurel, altele a știut soția sa Eugenia și altele învățată ei acum împreună cu fiica lor Aurelia. Cîntecul a mers în pas cu vremea.

În afara cîntecelor lui Vidu,

venind ca dirijor, Filaret Barbu adaugă în repertoriul corului compoziții de a le lui Gheorghe Dima, Tiberiu Brediceanu, Sabin Drăgoi, Ursu... O dată cu creșterea măiestriei artistice, corul învăță și execută bucăți din operele clasice (Musorgski, Glier, Mozart, Wagner). Astăzi repertoriul corului „Ion Vidu” cuprinde 180 de bucăți.

Corul învață, învață neconținut.

— Noroc... La repetiție? — salut și întrebă lăcătușul Ardelean Ștefan, zorînd pe malul Timișului.

„La repetiție”, — răspund măturătorul de stradă Vasile Ilie și funcționarul Volunt

Teodor. Apoi, pornesc mai departe laolaltă, vrînd să ajungă pe Cipu Speranța și Kartner Ion, o romîncă și un german, doi tineri coriști care le-o luaseră înainte. De ani și ani, la aceeași oră, luna, miercurea și vinerea, co-

Corul „Ion Vidu” din Lugoj

ristii. (mai bine de o sută), zoresc la repetiție. La orele 7 după amiază dirijorul și responsabili de voci sînt în sală. Nu întîrzie nimeni niciodată. Nici nu se cuvine să întîrzie. O absență ori o întîrziere numai, înseamnă rami-

ne în urmă și corul n-are nevoie de așa ceva. La fiecare repetiție profesorul Dimitrie Stan, dirijorul, aduce ceva nou, iar responsabili de voci pun în repetiție...

27 noiembrie 1955. Sala cîminului cultural din Babșa a primit oaspeți. În sală nu mai e loc nici cît să bagi o mîche de scîndură: „Corul „Ion Vidu” din Lugoj dă concert.”

O dată cu ultimele cîntece pornesc din sală murmure ușoare ca niște îngînări ale melodiilor executate pe scenă. Și în Babșa a luat ființă un cor de cînta timp. Coriștii, aflați acum în sală, cunosc melodiile și le murmură. Decodată se face liniște.

Dirijorul corului din Lugoj invită pe scenă pe coriștii din Babșa și pe dirijorul lor, tînarul Radu Ioan. Cîteva clipe doar, totul pare încrîmîșat. Toți ochii țintesc fața lui Radu. Curînd glasurile coriștilor oaspeți și gazde se alătură și la semnul dirijorului Radu Ioan cele două coruri pornesc melodia „Sus pe Semenic”... Radu Ioan a pătruns frumusețea cîntecului. El iubește și i-a învățat meșteșugul la școala corului din Lugoj. Poate de aceea, cînd s-a încheiat melodia, ropotul aplauzelor a pornit mai puternic, mai viu decît pînă atunci, în semn de mulțumire pentru sprijinul pe care un cor puternic știe să-l dea altuia care se află abia la început. Corul din Lugoj colindă adesea satele și dă ajutor formațiilor abia înfiripate.

Si poate tot de aceea în raionul Lugoj s-au înfiripat în ultima vreme zeci și zeci de coruri.

După 11 ani...

Cu 11 ani în urmă, la Berlin, un ostaș sovietic înălța deasupra Reichstagului steagul victoriei. Flacăra hitleristă fusese înfrântă. În Moscova, sunetele de tun și glasul crainicilor vesteau în întreaga lume marele eveniment: VICTORIA. Popoarele Europei și întregii lumi întregi au respirat ușurate când puternica mașină de război a Germaniei hitleriste a fost zdrobită de către glorioasa armată sovietică.

La 9 Mai — ziua eliberării Europei de sub iugul fascismului — popoarele Cehoslovaciei și Germaniei s-au sărbătorit aniversarea eliberării lor. În anii de după război, în Republica Cehoslovacă și în partea răsăriteană a Germaniei a fost instaurat regimul Democrat-popular.

Malaga sînt transformările petrecute în aceste două țări ale lagărului socialist, în acești ani. Pe harta Cehoslovaciei au apărut orașe noi, combinate, printre care și combinatul metalurgic „Klement Gotwald”. Mașini și utilaj industrial cehoslovac din cel mai felurit poate fi întâlnit astăzi în numeroase țări ale lumii. Lupînd pentru înlăturarea urmelor războiului, populația din R.D. Germană a ridicat fabrici și uzine, instituții de cultură. Pretutindeni în Republica Democrată Germană clocotește o viață nouă.

Viața nouă, liberă și îmbelșugată freacă și în satele din R. Cehoslovacă și R.D. Germană. Cu greu pot fi recunoscute, după 11 ani, satele Cehoslovaciei noi și ale R.D. Germane, într-atît și-au schimbat ele înfățișarea. De pildă, în satul Semcice din raionul Mlada Boleslaw din R. Cehoslovacă, țărani muncitori și-au cumpărat 70 de motocicletă, 10 automobile și 11 aparate de televiziune. Cea mai mare parte a țărănimii muncitoare cehoslovace a pășit pe drumul cooperativizării. În prezent în R. Cehoslovacă există cooperative agricole unice în 50 la sută din numărul total al satelor.

Cooperativele agricole de producție au pătruns adînc și în viața satelor din R.D. Germană. Cooperativa agricolă de producție „Friedrich Engels” din satul Scharfenberg, raionul Meissen, este una dintre cele peste 6.000 de cooperative înființate în R.D. Germană. De pe urma muncii în comun, țărănimii cooperativizate din Scharfenberg au primit pentru fiecare zi-muncă, 12 mărci în afară de produse. Casele bine amenajate, frumos mobilate, înzestrate cu aparate de radio și diferite aparate electrice, sînt mărturie ale traiului înestruat de care se bucură țărănimii cooperativizate din satele R. D. Germane.

Desigur nu pot fi cuprinse în cîteva rînduri marile prefaceri înnoitoare care au avut loc în anii de după eliberare în R. Cehoslovacă și R. D. Germană. Realizările obținute — de care am pomenit pe scurt — arată încăodată uriașa superioritate a orînduirii democrat-populare, unde stăpîn al destinelor sale și al bogățiilor țării a devenit cu adevărat poporul muncitor.

Membrii unei cooperative agricole unice din R. Cehoslovacă citind listele cu veniturile, în bani și natură, convenite pentru zilele-muncă executate în cooperativă.

Lucrătorii dintr-un S.M.T. din R. D. Germană petrecîndu-și orele de odihnă la casa culturală.

AVERTISMENT

Fapte și MĂRTURISIRI

Grijile unui pretins savant belgian

Economistul belgian Sury, găsește că statul capitalist prea îi fericește... pe muncitori, dar în schimb el, statul, nu vrea să știe nimic de soarta „bieților”... patroni. De aceea, într-una din conferințele ținute la Bruxelles, pretinsul „savant” a venit cu o serie de „proponeri”.

— Au muncitorii, a întrebat el, un minimum de salariu garantat?

— Au! A răspuns tot el indignat. Să-l aibă dar și patronii!

— Au muncitorii concedii plătite?

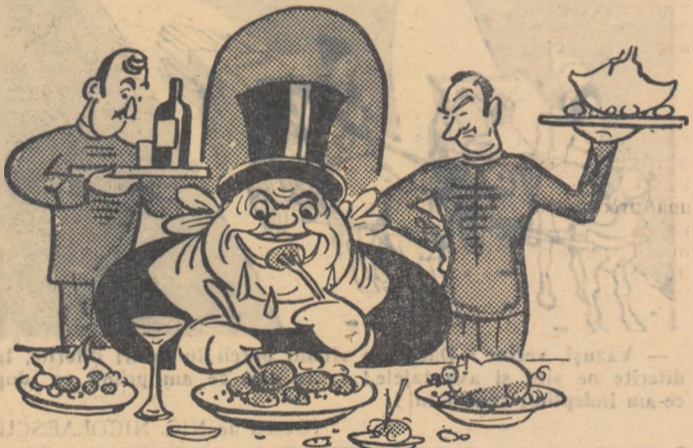
— Au! Să le aibă și patronii! a continuat să-și răspundă.

— Dar drept la pensie au muncitorii?

— Au! De ce, dacă-i așa, să n-aibă și patronii pensie?

De gîndiți că cele de mai sus sînt născocite de fantezia unui umorist, vă înșelați. Stau scrise toate negru pe alb în ziarul belgian „Le Soir” care se pretinde foarte „serios”.

E limpede, cînd căteii se gudură pe lingă stăpîn, sînt semne că așteaptă să li se mai arunce și lor cite un ciolan de la îmbelșugatele ospețe ale patronilor.

Bieții capitaliști...

Omul cu capul în alte planete

Dr. Fritz Zwicky, specialist în fizica astrului cerești, lucrează la Institutul de tehnologie din California. În drumul său de acasă la biroul de lucru și înapoi, din știrile auzite de ziare, el află de prea multe suferințe pe care le îndură americanul de rînd. A aflat, desigur, de cele 11 milioane de americani care n-au de lucru și șomează, de milioanele de familii de americani care n-au ce mânca. Filozofii capitaliștilor susțin că răul acesta s-ar datora faptului că lumea se înmulțește prea mult.

„Dacă-i prea puțină populație și prea puțină hrană, așa cum spun filozofii, apoi să mutăm oamenii de pe pămînt în lună și în alte planete” gîndește astrofizicianul. Și cum nu-i prea vede cu ochi buni pe oamenii care nu au culoarea pielii albă, cercetătorul dă și soluția: oamenii de culoare să fie mutați pe altă planetă.

Dar, după cum e știut, cauza pentru care milioane de oameni din țările capitaliste suferă de foame stă nu în creșterea nu-

mărului populației ci în înțepirea exploatării sîngeroase.

Cercetările savanților nepărtinitori au dovedit că pămîntul poate hrăni, în condițiunile de azi, o populație de două ori mai mare.

Despre aceste adevăruri, se rește că, astrofizicianul nu suflă însă nici o vorbă. Doar nu pentru a spune adevărul îi plătesc patronii lui imperialiști.

Tratament... prin telefon

Știi care e „stilul” de muncă al tovarășului medic veterinar Iustin Mureșanu? Iată-l: în loc să se deplaseze pe teren, medicul Mureșanu se deplasează... pînă la telefonul din propria sa locuință, și...

— Alo, comuna Herendești?... Ei, bravo! Nici nu-mi mai recunoașteți vocea! Sint Mureșanu, frate, medicul punctului vostru veterinar.

— Ahaaa... Și ce mai faceți, tovarășe medic? că nu v-am mai văzut pe la noi de-un car de ani...

— Păi, cu noroiu-ăsta, cum naiba să mai bat drumurile?

— Dar de unde vorbiți acum?

— De la locuința mea, din Lugoj. Dă-mi legătura cu Satumic, să văd ce se mai aude și pe-acolo...

— Aveți legătura. Vorbiți...

— Alo, sfatul popular din Satumic?... Aici, medicul Mureșanu. Vezi mata, te rog, agentu-ăla veterinar... cum îi zice... Gheorghe Cireșan, nu-i cumva pe la voi? Am să-i dau niște instrucțiuni.

— Ba-i chiar aici. Tocmai se-ntreba dacă mai trăiești sau nu...

— Ia dă-l încoace... Alo, Gheorghică, sint ceva noutăți, prin sat?

— Sint destule, tovarășe doctor. Nici nu știu cum s-o mai scot la capăt fără dumneavoastră! S-a-ombolnăvit vaca lui Ion Gujbetae...

— Ce să-i faci, mă Georgică! Dacă n-ar mai fi cîte o boală, ni s-ar părea viața prea ușoară. Pentru atîta lucru să

mai bat eu drumul pînă la voi? Mărește-o și tu cum te pricepi. Și dacă se-ncurcă ițele, dă-mi un telefon...

Și, „deplasările” la telefon continuă:

— Alo, cine mă caută? Tu ești, Georgică?

— Eu, tovarășe doctor. Ce facem cu vaca de care vă spuneam?

— Dacă moare, întocmește și tu formele pentru A.D.A.S., ca să ia omul ceva despăgubiri, și gata...

Ei, dar ce s-ar întimpla dacă într-o bună zi acestor convorbiri telefonice li s-ar pune capăt cam așa:

— Alo, tovarășul doctor Mureșanu?

— Da, el. Tu ești Georgică?

— Nu, tovarășe doctor. Aici e sfatul popular regional, serviciul zootehnic. Ni s-a adus la cunoștință că suferiți de o pronunțată lipsă...

— De calciu? Da, da, am o serioasă lipsă de calciu.

— Nu, nu de calciu, ci de răspundere. Și vrem să vă prescriem un tratament.

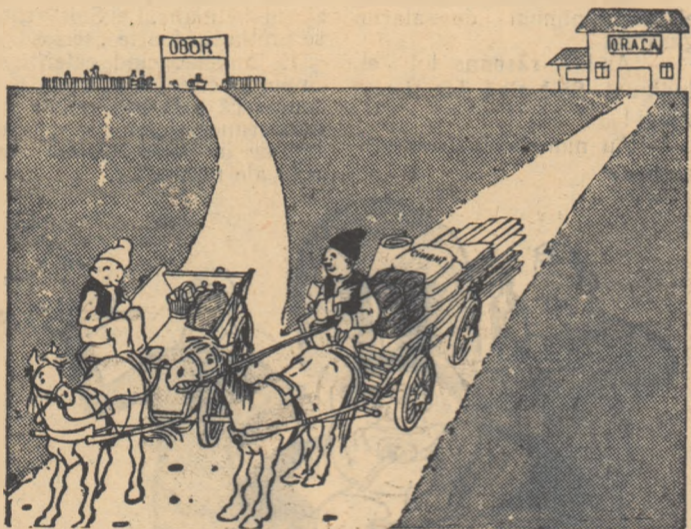
— Prin telefon?

— Da, așa cum procedați și dvs. Vă recomandăm cît mai multe ieșiri pe teren. Plimbările în aer liber, pe la punctele veterinare, vă vor prinde tare bine. Altminteri, boala dvs. se va agrava și vă va pricinui neajunsuri...

...Și s-ar putea ca, după aceea, să „rețetă” medicul Mureșanu să se însănătoșească grabnic.

(După o corespondență trimisă de STRATON NICANOR)

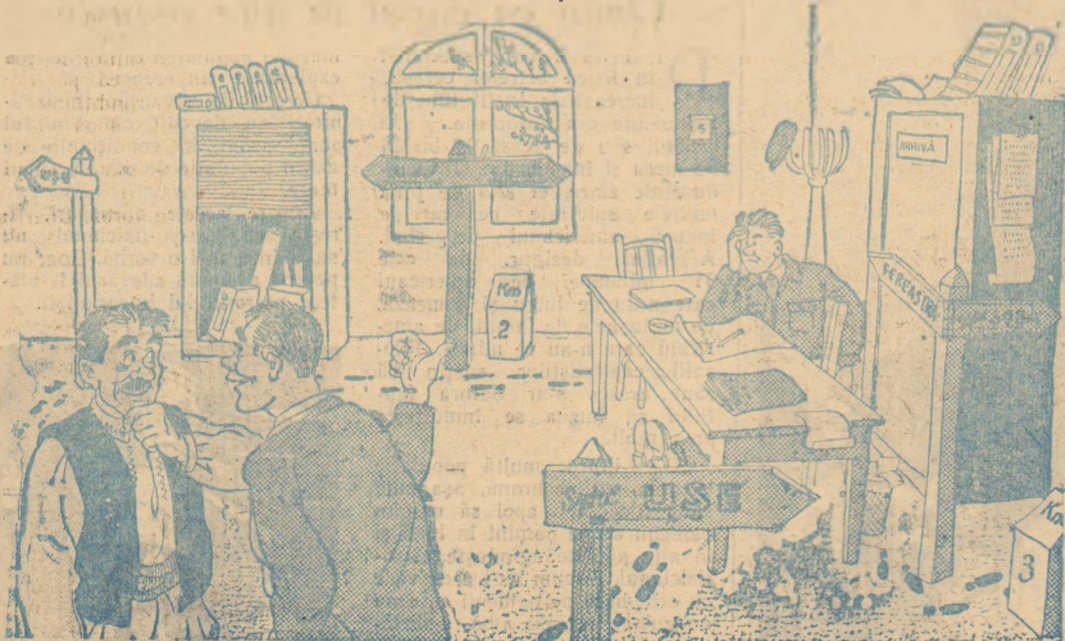
O „mică” deosebire...

— Văzuși, vecine? Dacă am vîndut porcii în locuri diferite, tot diferite ne sint și avantajele! Ia te uită ce am primit eu după ce-am îndeplinit contractul!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

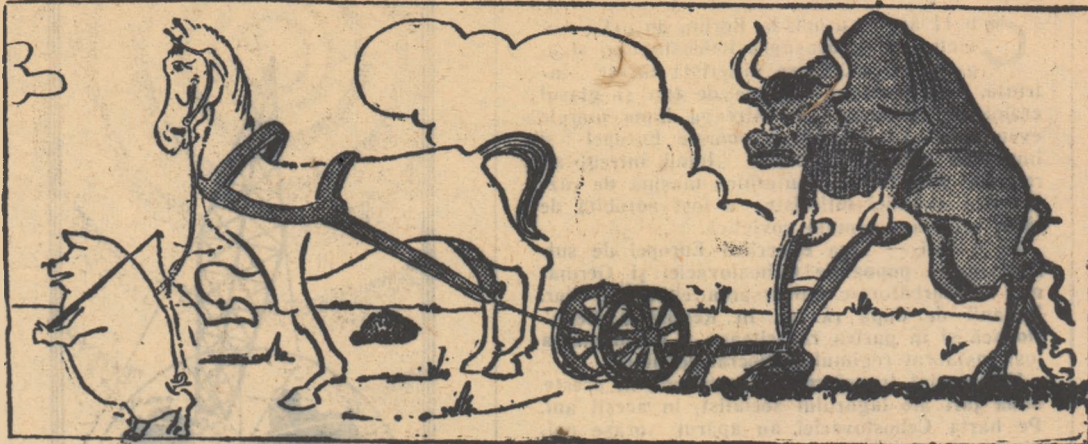
Tehnicianul Emil Urziceanu de la punctul agricol din comuna Icușești, raionul Roman, nu iese pe teren.

— Il vezi? Așa a rezolvat problema ieșirilor pe teren!

(Desen de A. CLENCIU)

In loc să-și cultive totul zootehnic, sfatul popular al comunei Zărnești, raionul Curtea de Argeș, cere fin pentru reproducătorii comunali de la raion.

TAURUL: — Nu mai merge! Trebuie să luăm noi... plugul de coarne!
(Desen de N. CLAUDIU)

Umor sovietic

In autobuz de M. Sestericov

In zumzet vesel de motor
Autobuzul zboară;
Un vînt de stepă, călător
Ne cîntă din vioară.

Spre Brest, cu tînărul maior
Ce nu știu unde pleacă,
Mai merge un bătrîn montor
Concediul să-și petreacă,

Plus lectorul de la Obcom,
Știut pe unde treci,
Neveste — cu și fără om —
Sintem ca la treizeci.

Și toți cu ochii căutăm
Cum stăm și lingă cine.
Dumbrăvi și sate admirăm
In zorile senine.

Doar unul dintre noi e dus
De mult in altă sferă.
Cu ochii-nchiși, cu fața-n sus,
Să doarmă el preferă.

Puțin îi pasă că în zare
La margini de cîmpie,
Se vede, nesfîrșit de mare,
A codrului fișie,

Că stîlpi de telegraf, pe rînd
Rămîn cu toți în urmă,
Că trenu-și trage alergînd
Vagoanele — o turmă.

Nepricepînd aceste toate
El sfoarăie încet;
Mai mult: Eu nu știu cum se poate,

Dar... n-are nici bilet!

De frumusețile natale
Ne bucurăm — iar dînsul
Nu dă pe ele trei parale.
De-un ceas lăsat-a plînsul

Și-nșofolit, bondoc și gras
El doarme lingă-o mamă.
Strîbind adeseori din nas,
Nimic nu ia în seamă.

La noi mai așli, chiar și-acum
Asemenea minuni...
Acest tovarășel de drum
E-n vîrstă de... 8 luni!

...In zumzet vesel de motor
Autobuzul zboară;
Un vînt de stepă, călător,
Ne cîntă din vioară.

In romînește de
STELIAN FILIP

Oricum l-ai fi luat, oricî i-ai fi spus, moș Crînguș tot n-ar fi venit la cîmînul cultural să vadă spectacolul. „Hai, mă tată!” — îi spunea Ileana, fiică-sa, femeie așezată, cu bărbat, cu copii și cu casa el. Moșu', nu și nul Auzi dumneață! Femele în puterea cuvîntului și se duce la cîmîn! Ba unde mai

puț că și joacă! Și în dansuri și în piese.

Avea moș Crînguș părerile lui de nu se ducea la spectacole de-astea. Cîcă „parcă ce fac ăia pe scenă e de-adevărat? Nu! Uite, apare acolo o femeie care coase. Dar crezi că ea coase chiar? Aș!... Impunge așa-ntr-aiurea și nici ață-n ac nu are barem... Apare altul. Zice: Hai noroc! și dă o dușcă pe git... Una, două, trei, și gata, se îmbată. Știi ce are în sticlă și în pahar? Apă... Păi ce cu apă se îmbată oamennii? Ia să-l mai slăbească. El e om bătrîn... De ce adică să-și ridică de el ăia de pe scenă, să-l creadă prost?”

Era într-o duminică. Crînguș ieșise la soare pe banca din fața porții și fuma. Ai casei îl lăsa-seră singur. Plecaseră toți... Unde puteau să fie? La cîmînul cultural, bineînțeles... Se dădea iar o piesă de-ăia!

Să fi trecut așa cam un ceas, cînd văzu deodată o mogildeață alergînd cu mare grabă pe uliță, spre el. Abia cînd mogildeața se împiedică de un pietroi, cam la vreo 20 de pași, o recunoscu. Era Culiță, băietul Ilenii — nepotu-său. Băiatul se ridică de jos și veni la el. Vorbea cu sufletul la gură:

— Vîno repede... O omoară pe mama la cîmîn!...

Bătrînul sări ca mușcat de șarpe:

— Cum, mă? Cine?

— Nea Frățilă! Hai lute!...

Moș Crînguș sări în picioare și o porni cît putea de repede în urma nepotului, mirîndu-se și întrebînd:

— Dar ce-a făcut mă-ta, mă?

— O murit. I-a dat cu cuțitu-n spate — și gata...

— A fost bătaie? Ce-a fost? ai?

— Oho — și-ncă ce bătaie... A venit și miliția și... cînd a murit mama, cînd a căzut așa jos, toți au plîns, — au sărit la Frățilă...

— Ești nebun, mă? Doctoru-l acolo?

— Nu-l văzui...

Ajuns la cîmînul cultural, dădu buzna și... rămase trîznit. Pe scenă, în fața cortinei, Ileana și încă vreo doi se inclinau și mulțumeau, roșii la obraz de emoție, celor ce-i aplaudau. Vă să-zică așa murise Ileana? Pe

scenă? Atunci, pentru prima dată, bătrînului îi pîru bine că-l „mințise” o piesă și începu să priceapă că într-adevăr, dacă moare cineva pe scenă, nu-l mușai să moară chiar în realitate. Ori dacă se îmbată, da, da, apne, nu-i nevoie să fie beat. Doar să pară că a murit sau că s-a îmbatat.

Bătrînul, căruia îi tremurau încă picioarele, se așeză pe un colț de bancă, să se odihnească. Dar cortina se ridică și, mai cu voie, mai fără voie, bătrînul începu să urmărească actul doi. Ba de la un timp deveni curios: de ce a omorît-o Frățilă pe Ileana? Și cine era Frățilă în piesă? Aha, uite acu' se lămurește. Ucigașul era un dușman. Pe măsură ce piesa se desfășura, minia bătrînului creștea. Cînd un om de la miliție, întrebă sus, pe scenă, pe un altul: „Cine crezi că a omorît-o?” Bătrînul se ridică și strigă cît putu de tare:

— Chiaburu' mă!... Vezi că s-a ascuns în șură...

Oamenii au ris și au aplaudat. L-au aplaudat pe moș Crînguș,

care n-a mai putut de bucurie, cînd chiaburu' din piesă a fost prins. La sfîrșit, bătrînul s-a dus la Ileana, și-a sărutat-o pe frunte. Și pe ea și după aceea și pe milițian. La chiabur nici nu s-a uitat. Abia mai tîrziu i-a strîns mina:

— Să trăiești, mă! Frățilă, că bine-l mai faci pe chiaburu'. Și... bogdaproste că nu ești chiabur de-adevărat. Mă lăsal fără fată, fir-al al naibii!

RODICA TOTH

Cu țepi...

Bucătarilor și bucătăreselor de la unele S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat care nu-și dau silința să prepare mincăruri gustoase la cantinele ce le deservesc.

CEL DE LA MASA, CĂTRE EL INSUȘI: Cînd văd „felu-intii” pe masă, Sper să-mi placă „felu doi”. Iar cînd vine „doi” zic: Lasă... Dă-mi pe-ntiul înapoi!